

Gvnen til at tage Konkurrencen op og med Initiativet, at man her under denne Forhandling, hvor det dreier sig om et Spørgsmaal af den allerstørste Betydning for Konkurrencen med Udlandet og for hele vort Lands økonomiske Fremtid, kan møde Indvendinger som disse, at man enten ikke forstaar det, eller ogsaa, at det er en Sag, som maa endelig overveies i Aaringer, indtil man kan faae en stor samlet Plan og saa gjøre det Hele paa en Gang, eller at det er Foranstaltninger, hvor man maa vente, til Udlandet tigger os om at gjøre det. Jeg har hørt sige under denne Debat fra den ministerielle Side — det var ikke Ministeren, der sagde det — at det var Noget, man ikke skulde tage Initiativet til, men naar Tyskerne og Svenskerne kom og bad os om at tage ordentlig fat paa vore egne Interesser, saa skulde vi begynde. Paa den Maade vil man altid komme bagefter, og det er i høj Grad beklageligt. Det havde dog været rimeligere, om det ærede Medlem, jeg siger til, havde sluttet saaledes: Nu er Planen skrumpet ind til 7 Millioner, og Frihavnen og Kjøbenhavns Banegaard opgivet, saa havde den eneste rimelige Konklusion været denne, at det ærede Medlem havde sagt: Saa stemmer vi for de 7 Millioner, men det har jeg ikke hørt Noget om, der blev sagn sagt: Være vi blevne ved det Støre i Gaar, saa havde vi sluppet for de 7 Millioner, men nu er der al Grund til at slippe for dem med. Jeg haaber imidlertid at have beroliget det ærede Medlem med Hensyn til Frihavnen; baade Frihavnen, Kjøbenhavns Jernbaneforhold og andre Forbindelser skulle allesammen blive paa vort, paa Oppositionens Program, og vil det ærede Medlem være med os, skal han faae den deiligste Velgørelse til at gjøre nogen Nytte for sit Land, og vil han ikke være med, staar det ham ogsaa frit for, og kan han faae Flertal til at forkaste det, saa maa han ogsaa gjøre det. Nu haaber jeg at have overbevist ærede Medlemmer om, at de ikke heller bør modstaae sig denne Foranstaltning, som den ærede Minister selv har erklæret for nyttig og endogsaa for Noget, som han ønskede; det vil jeg slaa fast, at den ærede Minister til Slutning sagde, at han ønskede at kunne sætte en Dampfærge-Forbindelse til Gjedser, saavidt er han kommen efter de to Dages Debat, at han fandt, at det var det ønskeligste Resultat, og at han ønskede den sat igennem. Det er dette Ønske jeg her vil hjælpe ham til at realisere, thi da den ærede Minister har sagt, at han har tænkt over den Ting siden 1885, men endnu ikke er kommet videre end til ikke at vide bestemt,

hvad han vilde, saa synes jeg, at der er Grund for Thinget til at hjælpe ham til at faae det gennemført, og da vi jo have hørt, at Debatten har bragt ham saa vidt, at han ønsker det, haaber jeg, at man vedtager dette Forslag, som Ministeren udtryffeligt har erklæret os ikke skader os i Forholdet til Udlandet, og at Resultatet maa blive en Dampfærge til Gjedser. Med Hensyn til Esbjerg bliver der ingen Enighed, den ærede Minister har sagt, at dersom han kunde overbevise Landbrugerne om, at de havde Uret, vilde de erkjende det. Det tvivler jeg ikke om, men saa maa den ærede Minister anføre nogle bedre Argumenter, end han har været i Stand til at anføre i disse to Dage. Naar den ærede Minister betegner det Hele som et Flæskespørgsmaal, er det Noget, jeg maa protestere imod. I et lille Land som Danmark, hvor den største Del af Landbostanden lever i meget uanstelige økonomiske Forhold og har sat sin Nedning i Flæskproduktionen, der er Flæskespørgsmaalet et Livsspørgsmaal, og jeg tror, det ikke tyder paa nogen særlig Interesse for eller Forskaelse i hvert Fald af vort Landbrugs betrængte Stilling, naar den ærede Minister kan betragte det Spørgsmaal som Noget, man kan kalde haanligt et Flæskespørgsmaal. Jeg skal, for ikke at forlænge Debatten, ikke komme ind paa alle de Ting, som der ellers var Anledning til at røre ved, i Anledning af, hvad den ærede Minister har sagt. Jeg vil blot til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) sige, at det Referat, som jeg benyttede af hans Tale, er et Referat, som har staaet i „Berlingske Tidende“ og ikke i „Dagbladet“. Men da nu Alle ville kunne følge det, saa skal jeg ikke fortsætte Debatten herom; jeg tvivler ikke om, at hvad Tankgangen angaar, har jeg ikke gjort ham Uret, at man burde ikke drive Regjeringen til den sorgelige Uderlighed, at være nødt til at henvende sig til Thinget for at faae nye Statter. For Resten taler jeg det ærede Medlem for, hvad han sagde, idet han nemlig erkjendte, at Finantsloven i de sidste Aar ikke har været uantagelig paa Grund af sit egentlige Indhold (Scharling). Nei, ikke med Hensyn til de civile Ministerier, men at den virkelige Grund, hvorfor man har hindret os i at faae Finantsloven fra den høje Regjerings Side, er Provisorierne og de militære Udgifter. Og det har jeg altid ønsket maatte være klart for Befolkningen, at Grunden til at vi her leve og holdes i en økonomisk Tilbagegang og Stillstand, og ikke kunne komme til Skattenedsættelse og Fremskridt, Grunden til at vi leve i politisk taabelige, absurde